Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0.25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 13ος — *Ἐν Ἀθήναις, 5 Αὐγούστου 1906* — *Ἔτος 28ον.—Ἀριθ. 36*

«Ἤρχετο ἀπὸ τὴν Μαδράς . . .» (Σελ. 281.)

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια).

— Ἔχεις δίκαιον, Λίλη· δὲν ὡμιλοῦσα πρὸ ὀλίγου ἐγώ, ἢ μᾶλλον ὡμιλοῦσεν ἡ κακὴ ἐγώ, πεισμωμένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς φίλης μου. Πές μου ὅτι τὸ ἐλησμόνησες . . .

— Δὲν θέλω νὰ λησμονήσω ὅτι πρὸς χάριν μου ἡ καλὴ καὶ γενναιόψυχος Μαίρη ἠθέλησε νὰ φανῇ ἐγωΐστρια καὶ σκληρά. . .

Ἡ εἰρήνη ἐκλείσθη μὲ ἕνα φίλημα, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ διοικητοῦ πρώτη ἔσπευσε νὰ διευκολύνῃ τὴν ταχεῖαν ἀναχώρησιν τῆς φίλης της.

Μὲ ἀληθινὴν ἔκπληξιν καὶ ἀπορίαν ἡ κυρία Τερνὰν καὶ ἡ κόρη της ἤκουσαν ὅτι μία ξένη, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν καὶ ἤρχετο ἀπὸ τὴν Μαδράς, ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ μαζί των. Ἀλλὰ καὶ πόσην χαρὰν ἠσθάνθησαν, ὅταν ἤκουσαν ἀπὸ τὰ χείλη της τὰς καλὰς εἰδήσεις ποῦ ἔφερεν!

Ἄλλο δὲν ἔκαμναν παρὰ νὰ τὴν ἐρωτοῦν, νὰ τὴν ἀναγκάζουν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ λόγια τοῦ ἀπόντος, προσπαθοῦσαι νὰ τὸν φαντασθοῦν, πῶς ἦτο καὶ ἐφαίνετο, ἀπὸ τὴν περιγραφὴν τῆς Λαίδης Στάγχωπ.

— Πόσον ὑψηλὸς εἶνε τώρα; ἠρώτα ἡ κυρία Τερνάν.

Ἡ Ἀγγλίς, γελαστή, ἐσηκώνετο, ἔβαζε τὸ χεράκι της ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν της, καὶ ἔλεγε:

— *Τόσος!*

Καὶ ἡ μητέρα διεμαρτύρετο:

— Ἀδύνατον, κυρία μου! Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ ἐδῶ ἦτο στὸ ἀνάστημά μου.

— Μά, ἀπὸ τότε, ἐπέρασαν τρία χρόνια, μητέρα, παρετήρει ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία δὲν ἦτο ὀλιγώτερον εὐχαριστημένη καὶ γελαστὴ ἀπὸ τὴν μητέρα της.

Ἐν τούτοις ἦτο ἓν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ προφέρῃ ἡ κόρη, καὶ δὲν εἶχε τὴν τόλμην.

Εὐτυχῶς, ἡ λαίδη Στάγχωπ ἐπρόλαβε τὴν ἐπιθυμίαν της:

— Εἶχα λησμονήσῃ ὅτι εἶμαι ἐπίσης φορτωμένη μὲ ἄπειρα χαιρετίσματα καὶ ἐνθύμια, κυρία μου, διὰ σᾶς καὶ διὰ τὴν δεσποινίδα Ἄνναν, ἐκ μέρους ἑνὸς νέου ἀξιωματικοῦ, τὸν ὁποῖον γνωρίζετε, ἐκ μέρους τοῦ κ. Ἰακώβου Κλαβαγιάν.

Ἡ Ἄννα ἐκοκκίνισεν ἀπὸ τὴν χαράν της. Αὐτὸ ποῦ ἤκουεν ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν καὶ νὰ μένῃ εὐχαριστημένη ἕως τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Ἡ λαίδη Στάγχωπ ἐσκόπευεν, ὅταν ἤρχετο, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Μαδράς, ἅμα ἐτελείωνε τὰς παραγγελίας ποῦ εἶχεν. Ἔξαφνα ὅμως, μὲ τὴν εὐφάνταστον ἰδιοσυγκρασίαν της, ἐκυριεύθη ἀπὸ ἄπειρον στοργὴν πρὸς τὰς δύο Γαλλίδας. Ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ἤρχισαν ν' ἀγαποῦν πολὺ τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία δὲν ἐδίστασε ν' ἀφίσῃ τοὺς φίλους της καὶ τὰς ἀναπαύσεις ποῦ εἶχεν εἰς τὴν Μαδράς, καὶ νὰ ἔλθῃ σχεδὸν εἰς τὰ βουνά, εἰς μίαν ταπεινὴν καὶ ἔρημον γωνίαν, νὰ εὕρῃ δύο ξένας καὶ νὰ φέρῃ εἰς αὐτὰς εἰδήσεις ἀπὸ τὸ ἀγαπημένο των παιδί.

Δι' αὐτὸ ἕνας μῆνας σχεδὸν ἐπέρασε καὶ ἡ λαίδη Στάγχωπ δὲν εἶχεν ἀκόμη σκεφθῇ ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν Οὐτακαμόνδην. Ἐπὶ τέλους μία ἐπιστολὴ τῆς φίλης της, γραμμένη μὲ ἀρκετὴν χολήν, ἦλθε νὰ τὴν κάμῃ νὰ τὸ ἀποφασίσῃ.

Ἔστειλεν ἀμέσως ἀπάντησιν, ζητοῦσα συγγνώμην μὲ τόσον χαριτωμένας ἐκφράσεις μετανοίας, ὥστε ἡ λαίδη Βλάκγουδ, ἀφωπλισμένη καὶ χωρὶς μνη-

«— Πόσον ὑψηλὸς εἶνε τώρα;...» (Σελ. 281, στ. α'.)

σικακίαν, ἔκαμνε τὰς ἑτοιμασίας μιᾶς λαμπρᾶς ἑσπερίδος διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀσώτου φίλης. . .

Αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον, ἐνῷ ἦτο μεσάνυκτα παρὰ πέντε, ὅλοι ἐπερίμεναν ἀκόμη εἰς τὸ διοικητήριον τῆς Μαδρὰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἰδιοτρόπου λαίδης.

Τέλος, ἐνῷ αἱ δώδεκα ἐσήμαιναν εἰς ὅλα τὰ ὡρολόγια, ἡ λαίδη Βλάκγουδ, τὴν ὁποίαν πρὸ μιᾶς στιγμῆς εἶχαν χάσει οἱ καλεσμένοι της, ἐφάνη ἔξαφνα ὁδηγοῦσα τὴν φίλην της εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

Ἦσαν ὡραῖαι καὶ αἱ δύο, — ἡ μία ξανθή, ἡ λαίδη Βλάκγουδ, καὶ ἡ ἄλλη μελαχροινή, ἡ λαίδη Στάγχωπ,—καὶ ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ τὰς ἔκαμνε νὰ φαίνωνται ἀκόμη ὡραιότεραι.

Μὲ τὰ λαμπρά των μάτια, τὰ γελαστά των χείλη, τὸ ζωηρόν των χρῶμα, παρουσίαζαν τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικῶς ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ φιλίας, ποῦ ἠσθάνοντο ἡ μία διὰ τὴν ἄλλην, καὶ ἀπεκρίνοντο μὲ φαιδρὰ γέλια ἢ πονηροὺς χαριεντισμοὺς πρὸς τὰς φιλοφρονήσεις, τὰς ὁποίας ἤκουαν εἰς τὴν διάβασίν των. Ἦσαν ἡ μία τὸ συμπλήρωμα τῆς ἄλλης.

Ἔγινεν ὅμως ἀνάγκη νὰ χωρισθοῦν ἡ λαίδη Βλάκγουδ, ἀπησχολημένη μὲ τὰς ὑποχρεώσεις της ὡς οἰκοδεσποίνης, ἠναγκάσθη ν' ἀφίσῃ τὴν φίλην της, τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἐκύκλωσεν ὅμιλος ἀξιωματικῶν ἐπιθυμούντων ν' ἀκούουν ἀπὸ τὸ ὡραῖον στόμα της τὴν ἀφήγησιν τῶν περιπετειῶν της.

Δὲν ἐχρειάσθη ἄλλως τε πολλὰς παρακλήσεις καὶ διηγήθη πῶς ἡ παραπομπὴ τῶν ἐμπορικῶν πλοίων, εἰς ἓν ἐκ τῶν ὁποίων ἐπέβαινε καὶ ἡ ἰδία, ἐρχομένη εἰς τὴν Μαδράς, συνελήφθη ὑπὸ τοῦ στολίσκου τοῦ Σουρκούφ.

— Μπᾶ! εἶπε κάποιος μεγάλο τὸ κατόρθωμα γιὰ τὸν ἀτρόμητον Σουρκούφ! Δὲν μοῦ φαίνεται οὔτε δύσκολον οὔτε ριψοκίνδυνον, νὰ συλλάβῃ κανεὶς μερικὰ ἀνυπεράσπιστα πλοῖα, ὅταν εἶνε ὁ ἴδιος καλὰ ὡπλισμένος.

— Ὁ Σουρκούφ δὲν ἀρκεῖται μόνον μὲ τὴν σύλληψιν ἁπλῶν ἐμπορικῶν, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ Ἀγγλίς· παρευρέθην ἐγὼ ἡ ἰδία εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τριῶν ἀπὸ τὰ πολεμικά μας.

Ψιθυρίσματα ἀνισχύρου ἀγανακτήσεως ἠκούσθησαν μεταξὺ τῆς ὁμηγύρεως. Ἦσαν ὅλοι ἕτοιμοι ν' ἀρχίσουν τὰς ἐρωτήσεις πρὸς τὴν λαίδην Στάγχωπ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοὺς εἰδοποίησαν ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀναφθῇ τὸ πυροτέχνημα.

Ὅλοι διηυθύνθησαν τότε πρὸς τὸν κῆπον καὶ παρετάχθησαν γύρω εἰς τὸν ἀνοικτὸν χῶρον, ὅπου μετ' ὀλίγον τὴν ἤρεμον νύκτα ἐφώτισαν αἱ ζωηρότεραι φεγγοβολαί. Ἀναρίθμητοι πύραυλοι ἐκρότησαν ὡς ὁμοβροντία τουφεκίων, ἥλιοι τεχνητοὶ ἐσκόρπισαν τὸ χρυσοῦν φῶς των καὶ μῦλοι φλογεροὶ ἐφάνησαν ἀλέθοντες σπινθῆρας.

Ὅταν τὸ πυροτέχνημα ἐτελείωσεν, ἐπέστρεψαν εἰς τὰς αἰθούσας, ὅπου ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ τὸ καλλιτεχνικὸν μέρος τῆς ἑσπερίδος. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μουσικὴ ἐκυριάρχησε τότε. Ἐτραγούδησαν ὡραῖα ᾄσματα καὶ ἔπαιξαν ἀπειράριθμα κομμάτια κιθάρας καὶ ἄρπας.

Τὰ δύο αὐτὰ ὄργανα, καὶ ἰδίως ἡ ἄρπα, ἦσαν τότε τοῦ συρμοῦ μεταξὺ τῶν κομψευομένων γυναικῶν. Ἡ λαίδη Στάγχωπ ἦτο πρώτης δυνάμεως ἀρπίστρια, ἔπαιζε μὲ ἀπαράμιλλον χάριν καὶ μὲ γραφικὴν πλαστικότητα κινήσεων. Δι' αὐτὸ ἐχειροκροτήθη μανιωδῶς· καί, ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν της, ὁ κύκλος τῶν θαυμαστῶν της εἶχε μεγαλώσῃ γύρω της.

Ἤθελαν ν' ἀκούσουν ἀμέσως τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας της, τὴν ὁποίαν οἱ ἀναγνῶσταί μας γνωρίζουν μὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας της.

Ὅταν ἡ λαίδη Στάγχωπ ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον, ὅπου διηγεῖτο πῶς εἶδε τὸν Σουρκούφ νὰ ἐπιπίπτῃ μὲ τοὺς ὑπαρχηγοὺς τοῦ ἐναντίου τῆς μοίρας τῶν ἀγγλικῶν πολεμικῶν, τὴν διέκοψαν αἰφνιδίως. Μία γραῖα κυρία, μόλις ἤκουσεν ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ἡ κορβέττα «Ἀετὸς» ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ:

— Πῶς εἴπατε, κυρία μου; Ὁ «Ἀετὸς» μὲ κυβερνήτην τὸν Γεώργιον Βλάκφορδ;

—Ἀκριβῶς, κυρία μου.

— Καὶ τί ἀπέγινεν ὁ κυβερνήτης τῆς κορβέττας;

— Ὁ Γεώργιος Βλάκφορδ ἀπέθανε...

— Ἀ! εἶπεν ἡ γραῖα μὲ ἕνα βαθὺν στεναγμόν. Ἦτο ἐξάδελφός μου.

Καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν ὁμήγυριν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ λύπη της δὲν ἦτο παραπολὺ μεγάλη, διότι ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν συνέχειαν.

— Ὁ Γεώργιος Βλάκφορδ ἐξηκολούθησεν ἡ λαίδη Στάγχωπ, ἀπέθανε κατὰ τρόπον ἐντελῶς ἐξαιρετικόν. Εἰς τὴν συμπλοκήν, καθὼς ἐφώναζε ὁ ἴδιος τὸ ὄνομά του, ὁ ὑπαρχηγὸς τοῦ Σουρκούφ, ὁ κ. Κλαβαγιάν, ἐστερέωσεν ἕνα φιόγγον μὲ κίτρινες κορδέλλες εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ξίφους του, καί, ἀφοῦ ἐχαιρέτισε, τοῦ ἐφώναξε: «Λαμβάνω τὴν τιμήν, κύριε, νὰ σᾶς παραδώσω αὐτὸ τὸ ἐνθύμιον, τὸ ὁποῖον σᾶς στέλλει μία συγγενής σας!» Καὶ τὸ ξίφος μὲ τὲς κορδέλλες ἐβυθίσθησαν εἰς τὸ στῆθος τοῦ δυστυχοῦς Ἄγγλου, ὁ ὁποῖος ἔπεσε νεκρός.

—Ἀχ! εἶπε πάλιν ἡ γραῖα κυρία, καλλίτερα νὰ τὰς ἐκρατοῦσε διὰ τὸν ἑαυτόν του.

— Καὶ σεῖς, κυρία, εἶπεν ἡ λαίδη Στάγχωπ, καλλίτερα θὰ ἐκάμνατε, ἂν δὲν τὰς ἐδίδετε εἰς τὸν Γάλλον.

— Ἀδιάφορον! ἐπρόσθεσεν ἕνας νέος ἀξιωματικός, αὐτοὶ οἱ Γάλλοι ναυτικοὶ δὲν λησμονοῦν τοὺς ἱπποτικοὺς τρόπους των, καὶ ὅταν ἀκόμη στέλλουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ὁμολογήσατε, κύριοι, ὅτι ἡ πρᾶξις ἐκείνη ἦτο γεμάτη ἀπὸ θηριώδη εὐγένειαν.

Ἡ ὁμήγυρις ἠσθάνθη φρικίασιν εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν λέξεων, καὶ τότε, ἕνας νεαρώτατος κύριος ὑποκρινόμενος τὸν ἄφοβον καὶ τὸν εἴρωνα, ἠρώτησε:

— Ἐπὶ τέλους, κυρία, ἀφοῦ τοὺς ἐχετε ἰδῇ αὐτοὺς τοὺς ἀηττήτους ἥρωας, δὲν μᾶς λέτε λιγάκι πῶς εἶνε τὸ ἐξωτερικόν των;

— Δὲν θὰ σᾶς ὁμιλήσω διὰ τὸν κ. Κλαβαγιάν, ἀπήντησεν ἡ λαίδη Στάγχωπ, ἀφοῦ πολλοὶ ἐδῶ τὸν εἴχατε γνωρίσῃ.

— Ἀλλοίμονον! ἐστέναξεν ἡ λαίδη Βλάγκουδ, ἡ ὁποία εἶχε πλησιάσῃ τὸ ἐνθυμεῖσθε... κατώρθωσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Μαδράς, τὴν ὥραν ἀκριβῶς ποῦ ἐδίδαμεν μίαν ἑσπερίδα πρὸς τιμήν του.

— Ναί! ἀλλὰ ὁ Σουρκούφ... αὐτὸς ὁ διάσημος Σουρκούφ; ἠρώτησαν πολλαὶ φωναὶ συγχρόνως.

Ἡ νεαρὰ πατρικία ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, καὶ ἀφοῦ περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς τὸ σύμπλεγμα τῶν στρατιωτικῶν στολῶν ποῦ ἦσαν γύρω της, ἐπρόφερε μὲ μειδίαμα προσωρισμένον νὰ μετριάσῃ τὴν δήλωσίν της:

— Εἶσθε ὅλοι κομψότατοι, κύριοι, ὅσοι ἀνήκετε εἰς τὸ βασιλικόν μας ναυτικόν, κανεὶς ὅμως ἀπὸ σᾶς δὲν εἶνε τόσον κομψὸς ὅσον ὁ Σουρκούφ.

Οἱ ἀκροαταί της ἔκαμαν μίαν κίνησιν ἡ ὁποία ἐφανέρωνε τὸ πεῖσμά των. Ἀλλὰ ἡ λαίδη Στάγχωπ, χωρὶς διόλου ν' ἀνησυχήσῃ ἀπὸ αὐτό, μὲ τὴν παρρησίαν ἐκείνην τῶν ὡραίων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι γνωρίζουν ὅτι ἔχουν ἐξησφαλισμένην τὴν ἀτιμωρησίαν, ὅ,τι καὶ ἂν κάμουν, ὅ,τι καὶ ἂν εἰποῦν, ἐπεβεβαίωσε τὴν ἰδέαν της:

— Ὁ Σουρκούφ, κύριοι, εἶνε ὡραιότατος!

Κανεὶς δὲν ἔφερεν ἀντήρρησιν, καὶ τὸ ζήτημα ἔπεσεν ἀφ' ἑαυτοῦ, χωρὶς κανεὶς νὰ διανοηθῇ νὰ ζητήσῃ περισσοτέρας ἐξηγήσεις.

Ἐπηκολούθησε μάλιστα μία στιγμὴ στενοχωρίας, ἓν εἶδος ψυχροῦ ρεύματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκρύωσεν ὅλη ἡ ὁμήγυρις. Πολλοὶ εἶχαν πεισμώσῃ διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς πατρικίας, καὶ μερικοὶ ἐσκέπτοντο ὅτι βεβαίως ἦτο ἀφιλόπατρις ἐκείνη ἡ Ἀγγλίς.

Εὐτυχῶς, τὸ ἄγγελμα ὅτι τὸ δεῖπνον τοῦ χοροῦ ἦτο ἕτοιμον ἦλθε νὰ διακόψῃ τὰς λυπηρὰς σκέψεις, καί, μ' ὅλην τὴν ἀνυπόκριτον εὔνοιάν της πρὸς τοὺς

ἐχθρούς, πολλοὶ βραχίονες ἐκάμφθησαν ἐνώπιον τῆς λαίδης Στάγχωπ, ἐπιζητοῦντες τὴν τιμὴν νὰ τὴν ὁδηγήσουν εἰς τὸ τραπέζι.

Ἐκείνη, στενοχωρημένη, ἐγελοῦσε μὲ τὰ νόστιμα παιδικὰ γέλια της, κ' ἔλεγε μὲ κωμικὴν ἔκφρασιν ἀμηχανίας:

— Δὲν εἶνε δυνατὸν βέβαια νὰ σᾶς δώσω, εἰς ὅλους, τὸν βραχίονά μου.

Τώρα τὴν εἶχαν συγχωρήσῃ πλέον, χάρις εἰς τὰ θελκτικὰ μειδιάματά της· καὶ ἡ ἀμηχανία της ἔλυξεν μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος ἤρχετο αὐτοπροσώπως νὰ τὴν ζητήσῃ.

Ὑπεκλίθησαν ὅλοι καὶ ἠκολούθησαν φαιδροὶ καὶ εὐχαριστημένοι μὲ αὐτὴν τὴν λύσιν.

Τὸ τραπέζι ἦτο στρωμένον εἰς μίαν μεγάλην βεράνδαν, ὅλην στολισμένην μὲ ἄνθη καὶ μὲ πράσινα φύλλα.

Τὸ θέαμα τοῦ καλοῦ ἐκείνου κόσμου, ὅπου αἱ λαμπρότεραι στρατιωτικαὶ στολαὶ ἦσαν ἐναλλὰξ τοποθετημέναι μὲ τὰ στιλπνὰ χρώματα τῶν γυναικείων μεταξωτῶν, ὅπου τὰ χρυσᾶ γαλόνια ἐποικίλλοντο μὲ τὴν φλόγα τῶν ἀδαμάντων καὶ τὴν γλυκυτέραν λάμψιν τῶν ἄλλων πολυτίμων λίθων, ἦτο πραγματικῶς μαγευτικόν.

Τὰ ἐκλεκτότερα φαγητὰ καὶ τὰ μεθυστικώτερα ποτὰ παρετέθησαν ἐκεῖ ὑπὸ ὁλοκλήρου στρατιᾶς Ἰνδῶν ὑπηρετῶν. Μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς σαμπάνιας, αἱ γλῶσσαι ἐλύθησαν, καὶ τὰ παντὸς εἴδους νέα ἐκυκλοφόρησαν γύρω εἰς τὸ τραπέζι. Συεδὸν ὅλοι εἶχαν ὡς θέμα ὁμιλίας τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν αὐτοκράτορά της.

— Τί ὑπέροχος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Ναπολέων! ἔλεγε δυνατὰ ἡ λαίδη Στάγχωπ, ἡ ὁποία δὲν εὕρισκε λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσῃ ὅλον τὸν θαυμασμόν της.

— Εἶνε ἕνας φρενόληπτος φιλόδοξος! εἶπεν ἕνας γέρων στρατηγός.

— Ἡ φιλοδοξία ἐπιτρέπεται, ὅταν ἐργάζεται κανεὶς διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος του, εἶπε πάλιν ἡ φιλόγαλλος κυρία.

— Αὐτὸς ὅμως καταστρέφει τὴν πατρίδα του.

—Ὄχι! τὴν κάμνει μεγάλην. Γνωρίζετε ὅτι ἐκέρδισε πάλιν μίαν περιφανῆ νίκην εἰς τὴν Φριδλάνδην. Οἱ Ρῶσσοι ἐνικήθησαν κατὰ κράτος.

— Ἡ Εὐρώπη θ' ἀπαυδήσῃ ἐπὶ τέλους.

— Καὶ αὐτὸς θὰ τὴν ἀντιμετωπίσῃ.

— Ἀληθινά, Λίλη μου, διέκοψεν ἡ λαίδη Βλάκγουδ, ἡ ὁποία ἐφοβήθη μήπως ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς φίλης της ὑπερβῇ τὰ ὅρια· ἀληθινά, ὁ Βοναπάρτης δὲν ἔχει θερμότερον ὀπαδὸν ἀπὸ σᾶς.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Πέτρου Μαέλ.*)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΟ τὴν Κέρκυραν εἶχεν ὑπάγῃ μὲ τὸ Αὐστριακὸν εἰς τὰς Πάτρας· ἀπὸ ἐκεῖ ἐπεβιβάσθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μὲ τὸ ὁποῖον ἐπέστρεφα κ' ἐγὼ εἰς τὸν Πειραιᾶ· καὶ οὕτω, μίαν ὡραίαν πρωΐαν, συνηντήθημεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος κ' ἐγνωρίσθημεν μὲ τὴν εὐκολίαν ποῦ γνωρίζονται οἱ συνταξειδιῶται.

Ἦτο νέος δεκαοκτὼ ἕως δεκαεννέα ἐτῶν τὸ πολύ. Εἰς τὴν ἀρχήν, μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν ἕνα σῆμα ποῦ ἐστόλιζε τὸν ταξειδιωτικόν του κοῦκον, καὶ ὁ παράδοξος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὡμιλοῦσε τὰ ἑλληνικά. Ἔπειτα ἔμαθα ὅτι τὸ σῆμα ἐκεῖνο ἦτο ἑνὸς γερμανικοῦ Συλλόγου Ἀλπινιστῶν τοῦ ὁποίου ἦτο μέλος. Ὅσον διὰ τὴν προφορά του καὶ τὴν γλῶσσάν του, αὐτὴ ἐμαρτυροῦσε τὸν Ἕλληνα, ὁ ὁποῖος ἔζησε πολλὰ χρόνια εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, ἂν δὲν ἐγεννήθη κ' ἐκεῖ. Ὁ νέος τωόντι ἐδοκίμαζε μεγάλην δυσκολίαν ἕως νὰ εὕρῃ τὴν κατάλληλον λέξιν, τὴν ὁποίαν ἐπρόφερε μὲ κάποιαν τραχύτητα καὶ συχνὰ μὲ λάθος εἰς τὸν τονισμόν. Ἔπειτα ἔμαθα ὅτι εἶχε γεννηθῇ καὶ ἀνατραφῇ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀπὸ γονεῖς Ἕλληνας, ἐγκατεστημένους ἐκεῖ πρὸ ἐτῶν, καὶ ὅτι τὰ ὀλίγα ἑλληνικὰ ποῦ ἤξευρε, τὰ εἶχε μάθῃ ἁπλῶς εἰς τὸ σπίτι. Ὅλη του ἡ ἐκπαίδευσις εἶχε γίνῃ εἰς γλώσσας ξένας· ποτὲ του δὲν ἔλαβε διδάσκαλον τῆς ἑλληνικῆς· ὁ πατέρας του καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἐδίδαξαν τὰς κοινοτέρας λέξεις τῆς μητρικῆς γλώσσης, ὀλίγην ἀνάγνωσιν καὶ ὀλίγην γραφήν· ἔπειτα συνεπλήρωσε τὴν στοιχειώδη αὐτὴν διδασκαλίαν μόνος του, μὲ τὰ ὀλίγα ἑλληνικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἡ πατρικὴ βιβλιοθήκη. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως τὰ ἐλησμόνησε καὶ αὐτά. Ὑπῆρξεν ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐχωρίσθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ ἀπὸ τὰ βιβλία των, καὶ δὲν εἶχεν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσῃ ἑλληνικὰ μὲ κανένα. Κλεισμένος εἰς ἀγγλικὸν σχολεῖον, εἶχε γίνῃ τέλειος Ἄγγλος. Ἀγγλικὰ ἐδιάβαζε, ἀγγλικὰ ὡμιλοῦσε, ἀγγλικὰ ἐσκέπτετο. Μόνον εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, καθὼς μοῦ ἔλεγε, διετηρεῖτο ἀμυδρῶς ἡ ἀνάμνησις καὶ ἡ συναίσθησις ὅτι εἶνε ἑλληνόπαις. Τίποτε ἄλλο. Ποτὲ του δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὴν Ἑλλάδα, καμμίαν ἐπικοινωνίαν δὲν εἶχε μὲ τὴν πατρίδα του. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ θὰ τὸν ἄφινε ἡ συναίσθησις καὶ ἡ ἀνάμνησις. Ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ ὅλως διόλου τὸν ἐθνισμόν του...

Ἀλλὰ κάτι τὸν ἔσωσε. Μία ἁπλῆ σύμπτωσις ἢ μία εὐδοκία Θεοῦ. . . Τὸν περασμένον χειμῶνα εἶχεν ὑπάγῃ δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τοῦ θείου του, εἰς τὸ Λίβερπουλ. Ἡ ἐξαδέλφη του ἦτο πρὸ ἐτῶν συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως καὶ εἶχε διδασκάλισσαν ἑλληνίδα. Ἑλληνισμὸς περισσότερος ἐβασίλευεν εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο τὸ ἑλληνοαγγλικόν, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι ὑπῆρχε κ' ἕνας τόμος Διαπλάσεως χρυσόδετος. Ὁ φίλος μας ἤρχισε νὰ τὸν φυλλομετρῇ καὶ νὰ τὸν διαβάζῃ. Σιγὰ-σιγὰ εἰλκύσθη καὶ ἐντὸς δύο-τριῶν ἡμερῶν τὸν ἐδιάβασε ὅλον. Εἶχεν ἀρχίσῃ ἀπὸ τὰ νηπιακὰ ἀναγνώσματα, διότι μόνον αὐτῶν τὴν γλῶσσαν ἐνοοῦσε καλά· ἔπειτα ἐπροχώρησεν εἰς τὰ ἄλλα, καὶ τὰ ἐνόησεν ἐπίσης. Τέλος ἐδιάβασε καὶ τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς... Ὅπως μοῦ ἐξωμολογήθη, σχεδὸν δακρυσμένος, ὁ ἐθνισμὸς ὁ κοιμώμενος μέσα του, ἀρυπνίσθη. Ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ἕνα ζωηρὸν πόθον νὰ ξαναγίνῃ Ἕλλην ὅπως ἦτο εἰς τὰ *μικρά του χρόνια, καὶ ἀκόμη καλλίτερος.* Τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἑλλάδος ἐπαρουσιάσθη ἐμπρός του φωτεινόν, καὶ ὠνειρεύθη τὰς Ἀθήνας, τὴν Ἀκρόπολιν... Τότε τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἑλλάδα, νὰ κάμῃ ἕνα προσκύνημα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, νὰ γνωρίσῃ τὴν χώραν τῶν πατέρων του, νὰ ζήσῃ ὀλίγον καιρὸν τὴν ἑλληνικὴν ζωήν, νὰ πατήσῃ τὸ ἔνδοξον χῶμα καὶ νὰναπνεύσῃ τὸν ἱερὸν ἀέρα. Καὶ τὸ ἀπεφάσισε. Κάθε χρόνον, τὸ καλοκαῖρι, πλούσιος καὶ εὔκαιρος, ἐταξείδευεν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην. Φέτος ἐσκέφθη νὰ παρατείνῃ τὸ ταξεῖδί του ὡς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπῆρε τὸ ἀτμόπλοιον κ' ἐπῆγε εἰς τὴν Κέρκυραν· ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὰς Πάτρας· καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας...

Συνωμίλησα ὥρας ὁλοκλήρους μὲ τὸν λαμπρὸν αὐτὸν νέον, τὸν μορφωμένον, τὸν πολύγλωσσον, τὸν ἐγκυκλοπαιδικώτατον. Καὶ ἐνῷ ἐθαύμαζα τὴν ἀνατροφὴν ποῦ ἠμπόρεσε νὰ λάβῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, — πρᾶγμα ἀδύνατον ἂν ἐγεννᾶτο εἰς τὴν Ἑλλάδα, — ἐθαύμαζα συγχρόνως τὴν φιλοπατρίαν του, τὴν ἀγάπην, τὴν λατρείαν ποῦ ἠσθάνετο πρὸς τὴν Ἑλλάδα,—πρᾶγμα ἀδύνατον ἐπίσης, ἂν ἔμενεν ἐδῶ... Πόσον ἐφαίνετο μετανοημένος ποῦ εἶχε ζήσῃ χωρὶς αὐτὴν τόσον καιρόν! Πόσον ἤθελε νὰναπληρώσῃ ὅ,τι ἔχασε, διπλασιάζων, δεκαπλασιάζων τὴν ἀγάπην του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του! Μὲ πόσην ἁπλοτιάν ἔβλεπε ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον τὰ ἑλληνικὰ τρπία, τὰ ἑλληνικὰ βουνά, καὶ μὲ πό-

σην θέρμην ὡμιλοῦσε διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν, μὲ πόσην συγκίνησιν ἀναπολοῦσε τὰς μεγάλας ἱστορικὰς φυσιογνωμίας καὶ τὰ ἔνδοξα ἐθνικὰ γεγονότα!

Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐφθάσαμεν νύκτα. Δὲν εἶδε τὴν Σαλαμῖνα, οὔτε μακρόθεν τὴν Ἀκρόπολιν. Τὰ ἠλεκτρικὰ τοῦ λιμένος ἐθάμβωναν, καὶ ἐκτὸς τῆς φωτολούστου προκυμαίας δὲν ἐφαίνετο ἄλλο τίποτε. Ἀλλὰ καὶ πάλιν, μὲ τὴν ἰδέαν μόνον τῆς προσεγγίσεως, ἡ συγκίνησίς του ἦτο μεγάλη.

— Ἀπόψε, μοῦ εἶπε, θὰ κοιμηθῶ εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Θὰ ζητήσω ἐπίτηδες δωμάτιον ψηλὰ-ψηλά. Καὶ τὸ πρωΐ, μόλις ξυπνήσω, θὰ βγῶ στὸ μπαλκόνι καὶ θὰ ἰδῶ ἐμπρός μου ὅλη τὴν Ἀθήνα. Ἄ, τί εὐτυχία!

Ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις ποῦ εἴπαμεν. Ἐχωρίσθημεν κατὰ τὴν ἀποβίβασιν. Δὲν τὸν ἐπανεῖδα ἀπὸ τότε, καὶ ἴσως δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω πλέον εἰς τὴν ζωήν μου. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἐκστατικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νεαροῦ αὐτοῦ Ἕλληνος προσκυνητοῦ, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὸν ἐθνισμόν του εἰς τὴν μάγον ξενητειάν, ἀλλ' ὁ ὁποῖος χάρις εἰς τὴν Διάπλασιν, τὸν ἐπανεῦρε ζωηρότερον καὶ ἀκμαιότερον.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Τί ἤτανε νὰ τῆς τὸ εἰποῦν ὅτι ἔπρεπε νὰ γυμνασθῇ νὰ κάμνῃ *ρεβερέντσες*!

Ἡ δεσποινὶς Ἐρατὼ ἔπιασε μὲ τὰ δύο χέρια της τὸ κοντὸ μισοφούστανό της καὶ ἄρχισε νὰ χαιρετᾷ καὶ νὰ κάμνῃ νάζια, καὶ νὰ χαμογελᾷ γλυκά, σὰν νὰ ἦτο καμμιὰ θεατρίνα. Καὶ ὅλη πιὰ ἡ τάξις εἶχε ξεραθῇ ἀπὸ τὰ γέλια...

«Νὰ κάμνῃ νάζια.» (Σελ. 284)

Ἔξαφνα ὅμως ἡ δεσποινὶς Ἐρατὼ κάτι ἐσυλλογίσθηκε, καὶ τόσο τῆς ἄρεσε αὐτὸ ποῦ ἐσυλλογίσθηκε, ὥστε ἐφώναξε ἀμέσως:

— Πηγαίνω στὸ δώματιό μου νὰ κυτταχθῶ στὸν καθρέφτη!

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἄρεσε καθόλου στὴν Μπεμπέκα καὶ τὰ ἄλλα τρελλοκόριτσα. Ἤτανε ὅλως διόλου περιττὸν νὰ μάθουν αἱ δασκάλισσές των ὅτι αὐτὲς εἶχαν ἀνοίξῃ τὸ Τριῷδι πρὶν τὴν ὥραν του. Ἐκτὸς τούτου ἡ κωμῳδία εἶχε κρατήσῃ παραπολύ· ἡ κυρία Θελξινόη ἠμποροῦσε νὰ φθάσῃ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

— Δεσποινίς Ἐρατώ, εἶπεν ἡ Λιλίκα, δὲν κάνει νὰ πᾶτε ἔτσι στὸ δωμάτιό σας...κάνει πολὺ κρύο στὴ σκάλα, καὶ εἶνε φόβος μήπως συναχωθῆτε.

«—Ποιὸ νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ σκιάχτρο...» (Σελ. 284.)

— Θέλω νὰ πάω! θέλω νὰ πάω! ἔλεγε ἡ καϊμένη ἡ τρελλή, ποῦ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ θυμώνῃ τώρα.

— Μὰ σταθῆτε πρῶτα νὰ σᾶς ντύσωμε! μὴν κάνετε ἀνοησίες!...

Μία μικροῦλα ἔτρεξε νὰ βάλῃ τὸν σύρτη τῆς πόρτας. Ὑπῆρχε ὅμως καὶ μία μεγάλη τζαμόπορτα, ποῦ ἄνοιγε πρὸς τὸν κῆπο. Ἡ δεσποινὶς Ἐρατὼ δίνει μιά, σκουντᾷ ὅλα τὰ κορίτσια, ποῦ εἶχαν κρεμασθῇ ἀπὸ τὸ μισοφούστανό της, καὶ ὁρμᾷ εἰς τὸν κῆπο.

Τὰ ἔχασαν αἱ μικροῦλες ὅλες, καὶ οὔτε ἐσυλλογίσθησαν κἂν νὰ τρέξουν νὰ τὴν πιάσουν...

Ἡ δεσποινὶς Ἐρατὼ ἔτρεχε μέσα στὰ δενδράκια, καὶ ἔκαμνε 'ς αὐτὰ ρεβερέντσες, χωρὶς νὰ τὴν μέλῃ ποῦ ὁ κρύος ἀέρας ἔκαμνε μελανὰ τὰ γυμνά της μπράτσα. Καθὼς ἐπήγαινε, παρ' ὀλίγο νὰ σκοντουφλήσῃ ἐπάνω στὸν μπάρμπα-Γιακουμῆ, τὸν γέρο κηπουρό, ὁ ὁποῖος ἐστάθηκε κ' ἔτριβε τὰ μάτια του, κ' ἔλεγε:

— Ποιὸ νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ σκιάχτρο;

Ἐπὶ τέλους ἡ δεσποινὶς Ἐρατὼ ἐγύρισε μέσα στὸ παρθεναγωγεῖον. Ἐγύρισεν ὅμως ἀπὸ τὴν μεγάλην πόρτα, κ' εὑρέθη ἔξαφνα εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ἦσαν μαζευμένες ὅλες αἱ δασκάλισσες.

Φαντάζεσθε τί φασαρία καὶ κακὸ ἔγινε τότε. Ἡ δεσποινὶς Ἐρατὼ δὲν ἤθελε πιὰ νὰ βγάλῃ τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ, καὶ ἐξενύκτισε θρονιασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ στολισμένη ἕως τὸ πρωΐ μὲ τὸ κόκκινο σάλι...

Ἡ Μπεμπέκα καὶ αἱ συμμαθήτριαί της ἔτρεμαν, ὅταν ἡ κυρία Διευθύντρια τὰς ἐφώναζε νὰ ἐμφανισθοῦν ἐνώπιόν της καὶ τὰς ἐμάλωσε πολὺ αὐστηρά. Ἡ Μπεμπέκα ὅμως εἶχε καλὴ καρδιά, καὶ εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν Διευθύντριαν ὅτι ὅλο τὸ σφάλμα ἦτο ἰδικόν της, διότι αὐτὴ ἐφαντάσθη ἐκείνην τὴν ἀταξίαν.

— Δοιπόν, ἐσὺ θὰ μείνῃς νηστικὴ τὸ μεσημέρι, καὶ ὅλα τὰ κορίτσια, καὶ σὺ μαζί, θὰ γράψουν ἀπὸ εἴκοσι φορὰς πῶς κλίνεται «τὸ ἀνόητον καὶ ἄτακτον κοράσιον».

Ἔφυγαν ὅλες μὲ κατσουφιασμένα μουτράκια. Καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ δεσποινὶς Ἐρατὼ δὲν ἐξαναφάνηκε, ἡ καϊμένη, εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον.

(Ἕπεται συνέχεια.) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἡ σειρὰ αὐτὴ τῶν δυστυχημάτων καὶ καταστροφῶν τόσον πολὺ μὲ ταράσσει, ὥστε γλυστρῶ μὲ τὰ δύο ἐμπροσθινά μου πόδια, καὶ πηγαίνω καὶ κυλιέμαι ἐπάνω στὴν προκυμαίαν, μὲ τὰ τέσσερα πόδιά μου εἰς τὸν ἀέρα.

Ὡραία εἴσοδος εἰς τὸν κόσμον αὐτὴ— καὶ μάλιστα εἰς τὸν Νέον Κόσμον!

Φοβερὰ κραυγὴ ἀγωνίας διασχίζει τὸν ἀέρα.... Καὶ ὅλη ἡ ὁμήγυρις ὁρμᾷ πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ τὰ χέρια προτεταμένα! Λίγο ἀκόμα, καὶ θὰ μ' ἐρωτοῦσαν ἂν ἐκτύπησα κ' ἐπόνεσα.

Εὐχαριστῶ, ἀγαθοί μου Νεορλεάνιοι! Τὰ δείγματα τῆς συμπαθείας σας μὲ συγκινοῦν μέχρι δακρύων. Ἐγὼ ὅμως γνωρίζω καὶ σηκόνομαι μόνος μου.

Καὶ πραγματικῶς, νὰ μὲ πάλιν ὀρθός. Καὶ διὰ νὰ ἐξαλείψω τὴν ἐντύπωσιν ἐκείνην τῶν πρώτων βημάτων μου εἰς τὴν Ἀμερικήν, τὰ ὁποῖα ἔκαμα μὲ τὴν ῥάχιν, ἐνθυμήθην τὰ σοφὰ μαθήματα τοῦ πατέρα μου, ἀνεσηκώθηκα εἰς τὰ ὀπίσω πόδια μου, καὶ μὲ μικρὰ σκιρτήματα καὶ ὑποκλίσεις ἱπποδαμαστρίας, ἡ ὁποία χαιρετίζει εἰς τὸ ἱπποδρόμιον τοὺς θεατάς, ἀφοῦ πηδήσῃ καὶ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὰ στεφάνια, ἐνῷ τρέχει τὸ ἄλογό της,— ἤρχισα νὰ ἐξαποστέλλω κ' ἐγώ, μὲ τὸ μεῖδιάμα εἰς τὰ χείλη, φιλήματα εἰς τὸ πλῆθος.

Ἐνθουσιασμὸς ἀπερίγραπτος! Μὲ χειροκροτοῦν, μὲ ζητωκραυγάζουν...

— Ὦ! Τάφφ, Μάτζη, Μπέν! ξεφωνίζει ἡ κομψὴ ξανθὴ κυρία, ἐνῷ μὲ χειροκροτεῖ. Ἀ! μὰ αὐτὸ εἶνε ἔκτακτον ζῷον· δὲν εἶδα οὔτε εἰς τὰ ἱπποδρόμια, τόσο ἔξυπνον ἐλέφαντα!

Καί... μπράμ! πίφ! πάφ! Αὐτὸς ὁ ἐνθουσιασμός, λίγο ἀκόμα, καὶ ἀφίνει μ' ἕνα μάτι μίαν ἀσπρόθωρην ἀραπίναν,

γαλνᾷ δύο κότσους, καὶ μὲ ἕνα τίναγμα τοῦ ἀγκῶνος τινάζει δύο μέτρα μακρυὰ δύο κυρίους.

Ἡ κυρία ὅμως ζητεῖ συγγνώμην, μὲ τόσο χαριτωμένο ὕφος, ὥστε κανεὶς δὲν τῆς κρατεῖ κακίαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στὶκ δίδει μίαν διαταγήν· οἱ ναῦται τῆς *Μαρινάτης Ρέγγας*, βοηθούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακας ποῦ ἔτρεξαν κοντά, ἀπωθοῦν τὸ πλῆθος καὶ κάμνουν εὐρυχωρίαν. Ἐκεῖ τέλος, ὁ ζέβρος, ὁ μανδρίλλος κ' ἐγὼ εὑρισκόμεθα κοντὰ στὸν καπετάνιο μας καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν κομψὴν κυρίαν μὲ τὸ ταραχοποιόν της ἀμφιελλένο καὶ μὲ τὰς φοβερὰς χειρονομίας της· δίπλα της στέκονται ἕνας χονδρὸς κύριος μὲ ροδοκόκκινον χρῶμα, ποῦ δὲν ἔχει γένεια, ἀλλὰ ἕνα ἀμερικανὸν ὑπογενειάκι στὸ σαγόνι, καὶ δύο εὔμορφα παιδάκια καμμιὰ δεκαριὰ χρόνων, δηλαδὴ μία μελαχροινοῦλα μὲ γαλανὰ μάτια κ' ἕνας νόστιμος ξανθοῦλης μὲ μαῦρα μάτια.

Εἶνε ἡ οἰκογένεια Κορνρὸζ—μία ἀπὸ τὰς πλουσιωτέρας οἰκογενείας τῆς Λουϊζιάνας. Ὁ χονδρὸς ροδοκόκκινος κύριος, ὀν. Θεόφιλος Κορνρὸζ—τὸν ὁποῖον ἡ κυρία Τζίννη Κορνρόζ, ἡ κομψὴ καὶ τόσον ξανθὴ κυρία, ἡ σύζυγός του, φωνάζει κατὰ συγκοπὴν καὶ χάριν συντομίας *Τὰφ*—ἔχει κερδήσῃ, μὲ τὸ χονδριτὸν ἐμπόριον τῶν παστῶν χοιρινῶν, περουσίαν τόσον κολοσσιαίαν, ὥστε οἱ συμπολῖταί του τὸν ἐπωνόμασαν: ὁ *Βασιλεὺς τῶν Χοιρομηρίων*. Τώρα ἀποσυρθεὶς ἀπὸ τὸ ἐμπόριόν του, ζῇ εἰς τὰ περίχωρα τῆς Νέας Ὀρλεάνης, εἰς τὸ μεγαλοπρεπές του κτῆμα, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ὄνομα *Ξυνηθρόσουπα*, μὲ τὴν χαριτωμένην γυναῖκά του, τὰ δύο παιδιά του — τὴν μελαχροινοῦλαν του Μάτζην μὲ τὰ γαλανὰ μάτια, καὶ τὸν μικρὸν Μπέν, ποῦ εἶνε ξανθὸς σὰν τὴν μητέρα του — καὶ μὲ στρατὸν ὁλόκληρον ἀπὸ ἀφωσιωμένους εἰς τὴν καλὴν αὐτὴν οἰκογένειαν ὑπηρέτας.

Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν πλέον ἀφωσιωμένων, πρῶτος-πρῶτος ἔρχεται ἐκεῖνος ὁ μαυροκάνης, ποῦ στέκεται πίσω ἀπὸ τοὺς κυρίους του, κ' ἔχει φαβορίτες σὰν μπιδία κατακόκκινα. Σφιγμένος μέσα στὴν οἰκοστολήν του, ποῦ εἶνε κόκκινη σὰν ἀστακός, καὶ μέσα στὸ λευκὸ πέτσινο πανταλόνι του, ποῦ χώνεται μέσα εἰς τὰ ὑψηλὰ ὑποδήματά του, μὲ ἕνα ὑψηλὸ καπέλλο μὲ κοκάρδαν καὶ χρυσᾶ σειρήτια εἰς τὸ κεφάλι, μὲ τὴν χωρίστραν του, ποῦ κατεβαίνει ἕως τὸν σβέρκο του, φαίνεται μᾶλλον σὰν ἄγαλμα παρὰ σὰν ἄνθρωπος,—τόσον κορδόνεται μὲ τὴν ἀκινησίαν του καὶ τὴν ἀκαμψίαν του, καθὼς ἐμπρέπει εἰς Ἄγγλον ἀμαξᾶν μεγάλου σπιτιοῦ. Τὸ ἔμψυχον αὐτὸ ἄγαλμα εἶνε ὁ Τζέφ, ὁ περιεργότερος Ἄγγλος ὑπηρέτης ποῦ ὑπάρχει εἰς τοὺς Δύο Κόσμους.

Οἱ κοκκινοτρίχηδες, λέγει ἡ παροιμία, εἶνε ἢ παραπολὺ καλοὶ ἢ κακοὶ σὰν τὸν διάβολο. Ὁ Τζὲφ εἶνε ἐντελῶς καλός, λατρεύει τοὺς κυρίους του καὶ τοὺς ὑπηρετεῖ μὲ νοημοσύνην καὶ μὲ τιμιότητα. Εἶνε ὅμως ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος· καὶ τόσον ἐσυνήθισε τὸν Κύριον καὶ τὴν Κυρίαν—τὸν Μιλόρδον καὶ τὴν Μυλαίδην, ὅπως αὐτὸς τοὺς λέγει—μὲ τὰς παροιμιώδεις ἰδιοτροπίας του, ὥστε δὲν εἰμποροῦν πλέον ἐκεῖνοι νὰ ζήσουν χωρὶς αὐτάς.

Ὁ Τζὲφ δὲν γελᾷ ποτέ. Κάμνει τὰ πλέον ἀπρόοπτα καὶ κωμικὰ καμώματα, χωρὶς νὰ σαλεύσῃ μία τρίχα τοῦ προσώπου του. Καὶ ὅταν, κατὰ τύχην, γελᾷ, πάλιν μένει ἐντελῶς ἀπαθής. Γελᾷ ἀπὸ μέσα του. Ἀκούεται κάτι σὰν καβουρδιστῆρι, ὅπως κάμνουν μερικὰ ὡρολόγια τὴν στιγμὴν ποῦ θὰ σημάνουν τὴν ὥραν. Καὶ αὐτὸ εἶνε ὅλο· ὁ Τζὲφ ἔτσι ξεραίνεται στὰ χάχανα.

Αὐτὸς ἔχει φέρῃ σήμερον, μὲ τὸ ἀμαξάκι, τὴν οἰκογένειαν Κορνρὸζ εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, ὅπου αὐτοὶ οἱ δισεκατομμυριοῦχοι ἦλθαν νὰ περιμένουν τὸν κατάπλουν τῆς *Μαρινάτης Ρέγγας* καὶ νὰ σφίξουν στὴν ἀγκαλιά των τὸν παλαιὸν φίλον των, τὸν πλοίαρχον Στίκ.

«Ἄρχισαν νὰ πηδοῦν καὶ νὰ χορεύουν...»

Καὶ νά! ἀρχίζουν αἱ διαχύσεις. Χέρια σφίγγονται, φιλήματα ἀντηχοῦν ἠχηρότατα, καὶ χαρμόσυνα ἀγγλικὰ λόγια βροντολαλοῦν:

— Χώ! καλῶς ὥρισες, Τώμη! Τί εὐτυχία!

— *Γκοὺτ νταίυ, Τώμη, Χάου ντοὺ γιοὺ ντού;* (Καλημέρα, Τώμη, τί κάνεις;)

— Τζίννη, Θεέ μου σῶσε, πῶς ἐπάχυνες, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγα! Οἱ μπεμπέδες ἐμεγάλωσαν καὶ ὁ Τὰφ... ἐμίκρανε.

— Ἄχ! τὸ γέρο-Τώμη, τί ἀστεῖος ποῦ εἶνε! Κούνησε λοιπὸν ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ χέρια μαζί μου! Εἶμαι κατευχαριστημένος ποῦ σὲ ξαναβλέπω.

— Καὶ σύ, λαμπρέ μου Τζέφ! Πάντα μὲ πρύμο καιρό!

— *Γές*, κύριε. Καὶ σεῖς;

Τί λαμπροὶ ἄνθρωποι! Τὰ χαρούμενα πρόσωπά των τί εἰλικρινῆ αἰσθήματα ἀγάπης ἐκφράζουν, καὶ πόσον φεγγοβολοῦν ἀπὸ εὐθυμίαν καὶ χαράν! Τὰ παιδάκια μοῦ χαμογελοῦν. Τί καλὸ καὶ τί γλυκὸ ποῦ εἶνε τὸ χαμόγελό των!

«Εἶνε ἡ οἰκογένεια Κορνρὸζ...» (Σελ. 285, στ. α'.)

Ἄχ! Θεέ μου σῶσε,—*Γκὸτ μπλές*, ὅπως λέγουν καὶ αὐτοί, — νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς αὐτὴ νὰ εἶνε ἡ εὐτυχὴς οἰκογένεια, εἰς τὴν ὁποίαν σκοπεύει νὰ μὲ τοποθετήσῃ ὁ πλοίαρχος Θωμᾶς Στίκ!... Καὶ εἶνε αὐτὴ πραγματικῶς. Ἡ ὄσφρησίς μου, ἐκ συμφώνου μὲ τὴν ἐπιθυμίαν μου, δὲν μὲ εἶχε γελάσῃ. Διότι, ὅταν αἱ διαχύσεις ἐπῆραν τέλος, νά σου ὁ κυβερνήτης τῆς *Μαρινάτης Ρέγγας* γυρίζει πρὸς ἐμέ, καὶ μὲ παρουσιάζει πρὸς τὴν ἀξιαγάπητον οἰκογένειαν.

— Ἀκριβοί μου φίλοι, σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ ἓν ἐνθύμιον ἀπὸ τὴν Ἀφρικήν. Νά το. Εἶνε λιγάκι χονδρό, ἀλλὰ ἔχετε τόπον στὴν Ξυνηθρόσουπα, ἐγὼ δὲ ἐσκέφθην ὅτι ἡ πρωτοτυπία τοῦ δώρου θὰ σᾶς ἔπειθε νὰ τὸ δεχθῆτε.

— Ὤχ! τί καλά! ξεφωνίζει, ἐνῷ χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαράν της, ἡ μικροῦλα Μάτζη· *Θάνκ-γιοῦ*, Τώμη!

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἂν τὸ δεχώμεθα! γελᾷ καὶ χαχανίζει ἡ κυρία Κορνρόζ. Εἴμεθα κατενθουσιασμένοι, γέρο-Τώμ! Εἶνε τόσος καιρὸς ποῦ λαχταροῦμε ν' ἀποκτήσωμεν ἕνα ἐλέφαντα!

— Χά! χά! Χώ! χώ!

Ὅλοι γυρίζουν νὰ ἰδοῦν· διότι ἦτο ὁ Τζέφ, ὁ πάντοτε ἀπαθὴς καὶ ἀσυγκίνητος αὐτὸς Τζέφ, ποῦ ἐτίναξεν εἰς τὸν ἀέρα ἐκεῖνο τὸ τετράδιπλο γελαστικὸν ἐπιφώνημα μὲ φωνὴν στεντορείαν. Ἀλλὰ αὐτὸς εἶνε τόσον ἀκίνητος καὶ ἀπαθής, ὥστε ἀμφιβάλλουν ὅλοι ἂν εἶνε αὐτός.

— Ἐσύ ἤσουν, Τζέφ, ἐρωτᾷ ὁ κύριος Κορνρόζ, ποῦ ἔκαμες αὐτό;

— Γέ, σέρ! ἀπαντᾷ ὁ ὑπηρέτης, ἐγὼ ἤμουν ποῦ ἔκαμα: Χά! χά! Χώ! χώ!

— Καὶ γιατί, Τζέφ, ἐρωτᾷ καὶ ἡ κυρία Κορνρόζ, ἔκαμες: Χώ! χώ! Χά! χά!; μήπως εἶσαι ἄρρωστος;

— *Γές*, Μυλαίδη, ἄρρωστος ἀπὸ τὴν χαρά μου, ποῦ ἄκουσα τὴν Μυλαίδη νὰ λέγῃ ἐλέφαντα αὐτὸ τὸ ζῷον, ἐνῷ ὅλη ἡ οἰκουμένη γνωρίζει ὅτι εἶνε ρινόκερως!

—Ὦ! Τζέφ! Ρινόκερως! ξεφωνίζουν μὲ χειροκροτήματα τὰ παιδιά.—Ὦ! ὦ! ... ἄ! ἄ!

— Ὤχ! αὐτὸς ὁ Τζέφ! φωνάζει ἡ κυρία Τζίννη Κορνρόζ, μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Ρινόκερως! Ποῦ πῆγε καὶ τὸ βρῆκε, δὲν μοῦ λέτε;

(Ἕπεται συνέχεια). ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ *Γ. Τρεμιζώ*].

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Κοντὰ σ' ἕνα χωριό, ὅπου ὅλοι οἱ χωρικοὶ εἶνε εὐκατάστατοι, πλουτισμένοι ἀπὸ τὰ κρασιὰ καὶ τὴν σταφίδα των, ἕνας ἄνθρωπος ἦτο ξαπλωμένος στὴν ἄκρα τοῦ μεγάλου δρόμου ποῦ πάει στ' ἀμπέλια, κ' ἐφαίνετο σὰν κοιμισμένος. Κοντά του ἕνας γάϊδαρος ἔτρωγε χορταράκια.

Ἔξαφνα κουδουνάκια ἀντήχησαν ἀπὸ μακρυά, καὶ κρότος ἀπὸ τροχοὺς ἔρθασε κοντά. Ὁ γάϊδαρος ἐστύλωσε τ' αὐτιά του.

Ἕνα ἁμάξι, γεμάτο μὲ γελαστὰ παιδάκια, ἐπέστρεφε στὸ σπίτι των. Ὁ πατέρας ἐκρατοῦσε τὰ ἡνία.

Ἅμα εἶδε ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, τὸν ξαπλωμένο μέσα στὸ δρόμο, ὁ πατέρας ἔκαμε τὸ ἄλογό του νὰ πηγαίνῃ μ' ἀργότερο βῆμα, καὶ εἶπε δυνατά:

— Μπα! νὰ κι' ἄλλος ποῦ τὸ ἔτσουξε παραπάνω ἀπ' ὅ,τι πρέπει, καλοκαῖρι καιρό...Καλὰ ποῦ δὲν τοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ ξαπλωθῇ καταμεσῆς στὸ δρόμο!

Ὁ γάϊδαρος τ' ἀκούει αὐτά, ἀνασηκόνει τὸ κεφάλι του, κυττάζει μὲ αὐστηρὸ βλέμμα τὸν πατέρα μὲ τὰ παιδιά, κουνᾷ τ' αὐτιά του, καὶ ἀπὸ τὰ μακρυά του δόντια ἀφίνει καὶ βγαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια, κάπως μπερδευμένα λόγια ὅμως:

— Φίλε μου, γιατὶ νὰ κρίνῃς χωρὶς νὰ ἐξετάσῃς; Ὁ ἀφέντης μου εἶνε ἐγκρατὴς ἄνθρωπος καὶ δὲν μεθᾷ ποτέ. Αὐτὴν τὴν ὥρα, ξεκουράζεται λιγάκι...

Ὁ κὺρ Μέντιος δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἰπῇ κι' ἄλλα, διότι τὰ παιδάκια, κατατρομαγμένα, ἐφώναζαν τοῦ πατέρα των:

— Πᾶμε, μπαμπᾶ!...Ὦ! πᾶμε νὰ φύγωμε, μπαμπᾶ! Καὶ ὁ τρόπος ἄδειασεν ἀμέσως.

Ἔπειτα ἀπὸ λιγάκι ἐπέρασαν τρεῖς μὲ ποδήλατα. Ὁ δρόμος ἦτο ἀνηφορικός, κ' ἔκαμνε πολλὴ ζέστη. Ἐπήγαιναν λοιπὸν ἀργά.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν πατήσετε τὸν ἀφέντη μου, ποῦ κοιμᾶται ἐδῶ κοντά! — τοὺς παρακαλεῖ ὁ γάϊδαρος.

Ἀκοῦνε αὐτὰ οἱ ποδηλάται, καὶ ὅπου φύγῃ-φύγῃ ἀπὸ τὴν τρομάρα των, μὲ τὰ *σιδεράλογά* των. Ἐπέρασαν ἔπειτα μιὰ συντροφιὰ παιδάκια, ποῦ ἐπέστρεφαν ἀπὸ τ' ἀμπέλια, καὶ μὲ τὰ πρῶτα λόγια τοῦ γαϊδάρου, τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια σὰν κουνέλια τρομαγμένα...

Ὅταν μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ γάϊδαρος ἐσταμάτησε κ' ὕστερα ἐδίωξε καμμιὰ δεκαπενταριὰ συντροφιὲς ἢ πεζοπόρους ποῦ ἐπήγαιναν μόνοι, ὁ κύριός του τὸν ἐφώναξε:

— Θθάνει, φίλε μου, καλὰ ἐδούλεψες· ἐλπίζω πῶς θὰ ἔχωμε καλὰ κέρδη.

⊗

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ὅλο τὸ χωριὸ εἶχε γίνῃ ἄνω-κάτω. Εἶχε διαδοθῆ ὅτι ἕνας γάϊδαρος ἦτον ἐπεῖ κοντά, καὶ ὡμιλοῦσε ὅπως ἐσεῖς κ' ἐγώ, πρᾶγμα, ποῦ πρώτην φορὰν ἐγίνετο, ἢ τοὐλάχιστον εἶχε νὰ γίνῃ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ποῦ ὁ Αἴσωπος ἔκαμνε στοὺς μύθους του νὰ ὁμιλοῦν τὰ ζῷα.

Κ' ἐσυζητοῦσαν ὅλοι, ἂν ἔπρεπε νὰ βάλουν στὸ κυνῆγι ἐκεῖνο τὸ διαβολικὸ ζῷον, καὶ νὰ βάλουν στὴν φυλακὴν τὸν κύριόν του, ὡς μάγον. Διότι, βέβαια, κάποια μαγεία συνέβαινε..

Εἶχαν μαζευθῆ, κόσμος πολύς, ἐμπρὸς στὴν δημαρχίαν, καὶ τὰ ἔλεγαν τοῦ Δημάρχου, ὅταν ἔξαφνα ὁ περίφημος γάϊδαρος ἐφάνη ποῦ ἤρχετο μαζὶ μὲ τὸν κύριόν του. Καὶ δὲν ἦτο διόλου μεθυσμένος ὁ κύριος τοῦ γαϊδάρου.

Μερικοὶ δειλοὶ ἔφυγαν ἀμέσως. Ἄλλοι, γενναιότεροι, ἐστάθησαν ἀκλόνητοι μὲ τὸν κ. Δήμαρχον ἐπὶ κεφαλῆς.

— Τί φοβᾶστε, κύριοι; ἐρώτησεν ὁ ἄγνωστος, μὲ ἀπορίαν. Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ σᾶς πειράξω, ἀλλὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ διασκεδάσετε.

— Πῶς νὰ διασκεδάσωμε;

— Ἂν μοῦ δώσῃ τὴν ἄδειαν ὁ κύριος Δήμαρχος, θὰ παραστήσωμεν ἀπόψε ἐδῶ στὴν πλατεῖαν.

— Μ' αὐτὸ τὸ ζῷον;

— Ναί, μ' αὐτὸ τὸ ζῷον, ποῦ εἶνε σύντροφός μου.

— Ναί, μὰ αὐτὸ ἔκαμε τὸν κόσμο κ' ἐτρόμαξε! ἀπήντησεν ὁ Δήμαρχος.

Ὁ ἄνθρωπος ἔβαλε τὰ γέλια.

— Διότι εἶνε φοβητσιάρηδες καὶ τρομάζουν εὔκολα... Ἐγὼ ὅμως ἠμπορῶ νὰ πάρω ὅρκο, κύριε Δήμαρχε, ὅτι οὔτε αὐτὸ τὸ ἔξυπνον πλᾶσμα οὔτε ἐγὼ δὲν ἔχομεν *πειράξῃ ποτέ*, οὔτε μῦγα!

— Λοιπόν, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πῶς γίνεται καὶ κουβεντιάζει ὁ γάϊδαρός σου, ἐνῷ οἱ δικοί μας εἶνε βωβοί. Νὰ μιλᾷ γάϊδαρος!—εἶνε διαβόλου συνέργεια!

— Νὰ σᾶς φανερώσω τὸ μυστικὸ τοῦ συντρόφου μου, ἂν τὸ ἐπιτρέπῃ μολαταῦτα!—εἶπεν ὁ ξένος.

Καὶ ἐκύτταξε τὸ γάϊδαρό του, ὁ ὁποῖος φαίνεται εἶχε καταλάβῃ τί τὸν ἐρωτοῦσαν, διότι ἔσκυψε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ κεφάλι του κ' ἐκούνησε τ' αὐτιά του.

— Τὸ ἐπιτρέπει, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄνθρωπος. Θὰ σᾶς φανερώσω λοιπὸν τὸ μυστικὸ τοῦ καλοῦ μου συντρόφου, ἀλλὰ σὲ σᾶς μόνον, κύριε Δήμαρχε, καὶ μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσετε σὲ κανένα.

Ὁ Δήμαρχος, ποῦ δὲν ἐκρατεῖτο πιὰ ἀπὸ τὴν περιέργειαν, ἔκαμεν ὅρκον ὅτι θὰ ἔμενε ἄφωνος σὰν ψάρι.

Τότε ὁ κύριος τοῦ γαϊδάρου ποῦ ὡμιλοῦσε, τὸν ἐπῆρε παράμερα καὶ κάτι τοῦ εἶπε μυστικά. Ὁ Δήμαρχος ἤρχισε νὰ γελᾷ μὲ τὴν καρδιά του. Εἶδαν αὐτὸ οἱ ἄλλοι χωρικοὶ καὶ εἶπαν μεταξύ των:

— Βέβαια δὲν εἶνε κανένας κίνδυνος, ἂν παραστήσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν γάϊδαρό του. Ἀφοῦ γελᾷ ὁ Δήμαρχός μας, θὰ 'πῇ πῶς θὰ γελάσωμε κ' ἐμεῖς..

Ὁ μπάρμπα-Μάνθος, ὁ διαλαλητὴς τῆς δημαρχίας, ἐβγῆκεν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν κ' ἐκήρυξε σ' ὅλο τὸ χωριὸ ὅτι «τὸ βράδυ, στὶς ὀκτὼ ἡ ὥρα, ἕνας μεγάλος θεατρῖνος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μαζὶ μὲ τὸν σύντροφό του, τὸν γάϊδαρο ποῦ μιλᾷ σὰν ἄνθρωπος, θὰ παραστήσῃ θέατρο, ἀπάνω στὴν πλατεῖα, ἐμπρὸς στὴ δημαρχία!»

Κόσμος καὶ κοσμάκης ἔτρεξε νὰ 'δῇ τὴν παράστασιν. Εἶχε στηθῆ μιὰ ἐξέδρα μὲ τάβλες στὴν μέσην τῆς πλατείας, καὶ γύρω-γύρω τὰ καφενεῖα καὶ τὰ μαγαζιὰ εἶχαν βάλῃ τὲς καρέκλες των. Τρεῖς δεκάρες ἡ καρέκλα—καὶ τὰς εἰσπράξεις τὰς ἔπαιρνεν ὁ κύριος τοῦ γαϊδάρου. Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν μουσικήν, νὰ παίζῃ πρὶν ἀπὸ τὴν παράστασιν, ὁ θεατρῖνος ἔβαλε τὸν γάϊδαρό του κ' ἐγκάρισε τρεῖς φορὲς μελῳδικώτατα. Μεγάλοι καὶ μικροὶ ἔβαλαν τὰ γέλια, —ἀλλὰ ποῦ νὰ ἐβλέπατε ἀκόμα!

Ὅταν ὁ γάϊδαρος μὲ τὸν ἀφέντην του ἀνέβησαν ἐπάνω εἰς τὴν ἐξέδραν, καὶ ὁ γάϊδαρος ἔκαμε πολλὰ περίεργα γυμνάσματα καὶ παιγνίδια, τὰ χειροκροτήματα δὲν ἠμποροῦσαν νὰ σταματήσουν.

— Λόγο! λόγο! — ἐφώναξαν εἰς τὸ τέλος.

Ἕτοιμος καὶ ὁ λόγος. Ὁ κὺρ Μέντιος ἐστάθη σοβαρώτατος, ἐκούνησε τ' αὐτιά του, καὶ μὲ τὴν χονδρὴ-χονδρὴ φωνάρα του, ὅπου διεκρίνετο ἡ συγκίνησίς του, εἶπε:

—Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλοι μου. Δὲν θὰ φύγῃ ποτὲ ἀπὸ τὴν τρυφερὴ καρδιά μου

ἡ ἐνθύμησις τοῦ χωριοῦ σας, ὅπου τόσο μ' ἐπεριποιηθήκατε. Εἴσθε ὅλοι σας ἔξυπνοι ἄνθρωποι...

Φαντάζεσθε πλέον τί ἔγινε. Σωστὴ ἀποθέωσις διὰ τὸν κὺρ Μέντιον καὶ τὸν κύριόν του...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔφυγαν, ὁ κύριος μὲ γεμάτες τσέπες καὶ ὁ γάϊδαρος μὲ γεμάτην κοιλιά, διὰ νὰ δώσουν παράσταση εἰς ἄλλο χωριό, — μὲ τὴν ἰδίαν μέθοδον.

Καὶ τὸ μυστικόν; Ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸ λησμονήσωμεν. Ὁ κ. Δήμαρχος ἐπαίδευσεν ἀρκετὰ τοὺς συνδημότας του, ὡς ὅτου τὸ μαρτυρήσῃ. Ἐγὼ ὅμως σᾶς τὸ λέγω ἀμέσως, ἂν δὲν τὸ ἐνοήσατε ἀπὸ πρίν... Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ἕνας ἐπιτήδειος *ἐγγαστρίμυθος*, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ κατορθόνουν νὰ ὁμιλοῦν χωρὶς νὰ κινοῦν τὰ χείλη των, καὶ ὁ κόσμος ποῦ τοὺς ἀκούει νομίζει ὅτι ἔρχεται ἡ φωνὴ ἀπὸ ἄλλο μέρος. Ὡμιλοῦσε λοιπὸν ὁ ἐγγαστρίμυθος, καὶ οἱ χωρικοὶ νόμιζαν ὅτι ὡμιλοῦσεν ὁ γάϊδαρός του.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 98ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως τῶν μηνῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1906.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 98ος Διαγωνισμὸς πρὸς ἔρευναν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον, ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουν πρῶτον νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Γ'), παραμένουν οἱ αὐτοί δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ').

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος*, φανατικὸς λάτρης τῆς καθαρευούσης, ἠκούσθη μίαν ἡμέραν θυμωμένος νὰ φωνάζῃ:

—Ἄχ, αὐτὸς ὁ *Λάτρης τοῦ Ἀπείρου* μ' ἐμπιάστε!

(Ἤθελε νὰ 'πῇ μ' ἐγέλασε!)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρεόλης

***

Ὁ Ἄγγελος ἤκουσε κάποιον νὰ φωνάζῃ: «Χαλκώματα νὰ γανώσουμε» καὶ μὲ τὴν συνήθειαν ποῦ εἶχε νὰ ζητῇ ὡς μικρὸς λαίμαργος πᾶν ὅ,τι ἤκουε νὰ διαλαλοῦν οἱ πλανόδιοι πωληταί, λέγει τῆς μαμμᾶς του:

—Μαμμᾶ, πάρε μου χαλκώματα νὰ γανώσωμε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

«ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ»

Μὲ τὸν τίτλον αὐτὸν ὁ κ. Γιάννης Περγιαλίτης θὰ ἐκδώσῃ προσεχῶς ἐν ὡραῖον τομίδιον μὲ ποιήματα, τὸ ὁποῖον διὰ τοὺς συνδρομητὰς τιμᾶται δρ. ἢ φρ. 2.

Γιάννης Περγιαλίτης εἶνε ψευδώνυμον τοῦ παλαιοῦ καὶ ἀγαπητοῦ μου συνεργάτου κ. Ἰωάννου Γ. Γιαννούκου, ὁ ὁποῖος κατεστόλισε προηγουμένους μου τόμους μὲ τόσα ὡραῖα ποιήματα καὶ μύθους. Σωστῶ λοιπὸν τὸ νέον του βιβλίον εἰς τοὺς φίλους μου, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἔχουν ν' ἀπολαύσουν μίαν συλλογὴν χαριτωμένων θαλασσινῶν τραγουδιῶν, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ μόνος ὁ κ. Περγιαλίτης γράφει.

Δυστυχῶς δὲν ἔχω ἀρκετὰς Ἀγγελίας διὰ νὰ στείλω εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητάς μου. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς Ἀγγελίαν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐγγραφῇ, ἀρκεῖ νὰ μοῦ στείλῃ δύο δραχμὰς (καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δύο φράγκα).

Τὸ βιβλίον θὰ ἔχῃ καὶ Πρόλογον τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα.

Λάθος ἔκαμεν ὁ κ. Φαίδων Ὄχι «Εὐαισθητος» ἀλλὰ *Τρυφερὴ Καρδία* εἶνε τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου μας, μὲ τὸν ὁποῖον συνεταξείδευσε τελευταίως. Καὶ αὐτὸ διὰ νὰ μὴ παραξενευθῇ ἡ πρώην *Εὐαίσθητος Καρδία*.

Πῶς σοῦ ἐπέρασεν αὐτὴ ἡ ἰδέα, *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς*; Ἐδιάβασα τὸ παραπονιάρικο γραμματάκι σου καὶ ἔφριξα. Μὰ εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ θέλω πλέον νὰ μοῦ γράφῃς; Ὄχι, φίλη μου· ἡ ὡραιοτάτη ἐπιστολή σου, ὅπου μοῦ λέγεις εἰς τί καταγίνεσαι τώρα τὸ καλοκαῖρι, καὶ τόσα ἄλλα, ἐλήφθη κάπως ἀργὰ καὶ δὲν ἐπρόφθασα νὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰς τὸ προηγούμενον. Αὐτὸ εἶνε ὅλον!

Νὰ καὶ μία ὡραία πρότασις ἀνώνυμος: Κάποιοι μοῦ γράφουν νὰ ἐκδίδω τὸ φύλλον τώρα τὸ καλοκαῖρι δὶς τῆς ἑβδομάδος· μόνον δὲ τὸν χειμῶνα ἁπαξ. Τί καλά! τί λαμπρὸν καλοκαῖρι ποῦ θὰ περνοῦσα μὲ διπλοῦς κόπους καὶ διπλᾶ ἔξοδα!...

Περίεργον μοῦ φαίνεται αὐτό, *Χλόη*· ἡ κυριωτέρα ἀσχολία σου, τώρα τὸ καλοκαῖρι, νὰ εἶνε τὰ... χαροπηδήματα. Τὸ κάμνεις τάχα διὰ νὰ ζεσταίνεσαι; Χαίρω πολὺ ποῦ ἀγόρασες τσινίαν τοῦ καπέλλου μὲ τὴν λέξιν «Διάπλασις» Μὲ αὐτὴν καὶ μὲ τὸ σῆμα εἶσαι τόρα τελεία συνδρομήτρια.

Αὐτὴν τὴν φοράν, *Χειμωνιάτικε Ἥλιε*, ἐκτὸς τῆς ἀγάπης ποῦ ἐκφράζει ἡ ἐπιστολή σου, μ' εὐχαρίστησε πολὺ καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτήρ. Ἔτσι καθαρὰ καὶ ἀνοικτὰ καὶ ὡραία θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἔγραφες πάντοτε.

Ὄχι, *Παλλάς*, ὁ Φαίδων ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα, Ἀλλ' ἀπὸ τὰς λεπτομερείας τοῦ ταξειδίου σου, συμπεραίνω ὅτι συνεταξειδεύσατε. Φίλησέ μου τὰδελφάκια. Ἔμαθαν κι' αὐτὰ κουπί;

Γεμάτη δροσιὰ ἡ ἐπιστολή σου, *Νεραϊδολούλουδο*. Τί ζωηρὰ ποῦ περιγράφεις αὐτὸ τὸ ψάρεμα τοῦ γλυκοῦ νεροῦ! Ἐνόμιζα πῶς ἤμουν κοντάσου κ' ἐψάρευα κ' ἐγώ. Ἀλλά... ἐφυλάχθηκα νὰ πέσω στὸ νερὸ καὶ νὰ μὲ δαγκάσῃ ὁ σιδεροκάδουρας.

«Μπούμ! μπάμ! μπούμ!... Ἀστραπές, βροντές!... Βάλτε τὸ σίδερο στὴν πόρτα! γυρίστε τὶς καρέκλες! — Καλὲ τί τρέχει; — Νά, ἤλθε ὁ Θεός... — Ὁ Θεός; καὶ τί γυρεύει στὸ Γραφεῖο μου; μὴ θέλῃ νὰ γίνῃ συνδρομητής;... — Καλὲ ὁ *Θεὸς τῆς Ἀγάπης*... — Τῆς ἀγάπης;.. — Μνήσθητί μου! καλὲ τὸν ἐξέχασες;» — Ἀ, ὄχι, δὲν τὸν ἐξέχασα· καὶ ἂς ἔκαμε τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ. Ὅσον διὰ τὸ βραβεῖόν του, πρέπει νὰ ἐκλέξῃ δύο τόμους τῆς δραχμῆς.

«Μπλούμ, μὰμ καὶ νάνι». Νὰ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν Ρουμανίαν ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*· δηλαδή, λουτρό, φαγὶ καὶ ὕπνο. Καλὰ τὸ ἐξήγησα;

Δὲν εἶνε βέβαια ἄξιον δημοσιεύσεως τὰ διήγημά σου, *Γαλανόλευκη*, ἐν τούτοις σὲ συγχαίρω διότι μαρτυρεῖ ὅτι θὰ γράψῃς ὡραιότατα.—Μοῦ ἔστειλες τρία τετράδια Μ. Μυστικῶν χωρὶς τὸ ἀπαιτούμενον δεκάλεπτον γραμματόσημον· ὥστε μοῦ ὀφείλεις λεπτὰ 30.

Ὄχι, *Λακρυσμένο Τριαντάφυλλο*, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ἔκαμνες ἀδικαρισίαν ἂν ἐπλησίαζες τὴν *Φίλην τῶν Ζῴων* καὶ ἂν τῆς ὡμιλοῦσες ὡς σύνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως καὶ ἂν τῆς ἐξέφραζες τὴν ἐπιθυμίαν σου νὰ τὴν γνωρίσῃς. Ἀπεναντίας καὶ σὺ θὰ ἠὐχαριστεῖσο καὶ ἐκείνη. Ἐνῷ τώρα, ὅπως εἶσαι σὺ μετανοημένη, θὰ λυπηθῇ κ' ἐκείνη ἂν μάθῃ ὅτι συνεταξειδεύσατε χωρὶς νὰ γνωρισθῆτε.

Ἡ φίλη μου *Ε. Ν. Μ.* εὐχαριστεῖ ἐγκαρδίως τὴν *Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας*, τὸ *Βυζαντινὸ Ἀηδόνι* καὶ τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον*, ποῦ ἀνενέωσαν τὴν συνδρομήν της καὶ τὴν ἔκαμαν τόσον εὐτυχῆ.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἄνθος Ἀνθέων*, *Μόζαρτ*, *Κότινος Στέφανος*, *Ροδία*, *Ἄγγελος Αὐγερινός* καὶ *Γόνδολα τῆς Βενετίας*.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον* [ΕΕ] ἀνενέωσε διὰ μίαν τριμηνίαν ἀκόμη — τὴν τελευταίαν τοῦ ἔτους τούτου,—τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀπόρου κορασίου, τοῦ συσταθέντος ὑπ' ἀριθ. 18. Εὖγε εἰς τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1906. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Χώρα τοῦ Ἀλεξάνδρου*, α. (Κ. Θ. Κ. χαίρω πολὺ ποῦ ἀπεφάσισες νὰ «κουνηθῇς»· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποῦ ἐπρότεινες, τὰ ἐλεύθερα, αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον.) *Ἴον τὸ Ἐδοσμον*, α. (Α. Γ. Χ. εὔχομαι νὰ ἐπιτύχουν αἱ ἐνέργειαί σου, διὰ τὰς ὁποίας σ' εὐχαριστῶ· χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα·) *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, κ. (! X +). καὶ *Ψυχικὴ Τριχυμία*, κ. (Δ. Μ. αὐτὸ βέβαια θὰ προτιμᾷς καὶ σύ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *ὁ Γαλαξίας* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος*, *Βοσκοπούλαν*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, *Θεὸν τῆς Νίκης* καὶ *Ζήτω ἡ Μακεδονία*· — *ὁ Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας* μὲ τὴν *Μαραμένην Γαρδένιαν*, *Μύρον τῆς Καρδίας*, *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ*, *Ζαππίδα* καὶ *Ζίνναν*· — *ὁ Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων*, *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας*. *Παρήγορον Ἄγγελον* καὶ *Χωλὸν Διάβολον*· — *ὁ Ἱππότης τῶν Λευκῶν Ὀρέων* μὲ τὸ *Παιδὶ τοῦ Ψηλορείτη*, *Κρητικοπούλαν*, *Αἰθέρα*, *Στέφανον τῆς Ἐλευθερίας*, *Θῦμα τοῦ Φθόνου* καὶ *Σαγθὸ Διάβολάκι*· — *ὁ Λεσμὸς Φιλίας* μὲ τὸ *Πτερωτὸν Ὄνειρον* καὶ *Ἄσπρην Πασχαλιάν*· — τὸ *Κρυστάλλινον Σπήλαιον* μὲ τὸν *Μουσουργόν*, *Μικρὸν Μουσικὸν* καὶ *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*· — τὸ *Βρυώδες Ρόδον*

μὲ τὸ *Αἰθέριον Πλᾶσμα* καὶ *Ναυτόπουλο τῆς Ὕδρας* — ὁ *Πρίγκηψ Σμάραγδος* μὲ τὴν *Ἰωάνναν Δάρκ*, *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*, *Δακρυσμένο Τριαντάφυλλο*, *Ἑλληνικὸν Πνεῦλα* καὶ *Νυκτοκόρακα* — ὁ *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Ἐθνικὴν Ἀμυναν*, *Δροσολουσμένην Χρυσανγήν*, *Ζαγθὸ Διαβολάκι* καὶ *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων* — ἡ *Χλόη* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων*, *Ἕλληνα Σημαιοφόρον*, *Ἐνθουσιώδη Ἕλληνα* καὶ *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας* — ὁ *Χειμωνιάτικος Ἥλιος* μὲ τὸν *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*, *Ὀλυμπιονίκην*, *Πτερωτὸν Ὄνειρον* καὶ *Ἰδιότροπον Ζαγθούλαν* — τὸ *Νεραϊδολούλουδο* μὲ τὸ *Κεντρὶ* καὶ *Μέλλοντα Διπλωμάτην* — ὁ *Βίκτωρ Οὐγκὼ* μὲ τὸ *Ἐθνικὸν Λάβαρον* — τὸ *Ζήτω ἡ Ἕνωσις* μὲ τὴν *Κρητικοπούλαν*, *Ἡγεμονίδα τῆς Κρήτης*, *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* καὶ *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων* — τὸ *Γλυκὸ Φιλάκι* μὲ τὸ *Μαραμμένο Μπουμπούκι*, *Ἐλληνίδα*, *Ἄγγελον Προστάτην* καὶ *Ζαππίδα* — ὁ *Κυματοθραύστης τοῦ Εὐξείνου* μὲ τὸν *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας*, *Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Αὐτόνομον*.

Ἡ Διάπλασις ὀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φλοῖσβον τῆς Θαλάσσης* (ἔχει καλῶς·) *Γλυκὸ Φιλάκι* (κ' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω, ἀρκεῖ νὰ σφίξῃ ἡ βίδα τῆς τεμπελιᾶς·) *Γ. Μ. Δεβ.* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα· μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα τὰς πληροφορίας περὶ τῆς πατρίδος σου, τὴν ὁποίαν ὀνομάζεις «Μικρὰν Σιθηρίαν»· γράφε μου συχνά, πάρε καὶ ψευδώνυμον·) *Ἄλκιμον Νεότητα* (τόμον ἔστειλα· τί φοβερὸ ἔγκλημα! ἔφριξα!) *Βρωτὴν τοῦ Διός* (ὡραῖα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα· ἐν ἢ δύο θὰ δημοσιευθοῦν·) *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου* (πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ . . . ψωμάκι·) *Πρίγκιπα Σμάραγδον* (δὲν ἦτο λόγος αὐτὸς διὰ νὰ μὴ μοῦ γράψῃς τόσον καιρὸν· προσπάθησε τώρα νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς· εἰπὲ εἰς τὴν *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν* ὅτι ἐλήφθησαν καὶ χαίρω ποῦ ἔγινε καλά·) *Ἐσμεράλδαν* (ξεύρεις τί νὰ κάμῃς διὰ νὰ μὴ κοπιάζῃς; νὰ παίρνῃς ἕνα φύλλον καὶ νὰ τοὺς τὸ στέλλῃς ἐντὸς φακέλλου κλειστοῦ· ἢ τοὐλάχιστον τὰς δύο τελευταίας σελίδας· εὔχομαι περαστικὰ στὴν ἀδελφή σου·) *Βρυῶδες Ρόδον* (ἔστειλα ἐκ νέου· πολλὰ χαιρετίσματα·) *Δεσμὸν Φιλίας*, *Κρυστάλλινον Σπήλαιον*, *Αὐτόνομον* (ὁ *Ἀνανίας σ'* εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον) *Ἱππότην τῶν Λευκῶν Ὀρέων* (ὡραῖα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ τὰ δημοσιεύσω· ἡ στήλη αὐτὴ εἶνε ἀνατεθειμένη εἰς εἰδικὸν συνεργάτην· ἄλλως τε ὁ Κανονισμός μοῦ ἀπαγορεύει νὰ δημοσιεύω ἔργα συνδρομητῶν·) *Πτερωτὸν Ἄγγελιαφόρον* (ὡς ξεσπάθωμα τοῦ 1906, ἐννοεῖται·) *Κυματοθραύστην τοῦ Εὐξείνου* (ἔχει καλῶς· ὅλα θὰ γίνουν· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε καὶ ὑπομονήν·) *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (τί νὰ γίνῃ! μπόρα εἶνε καὶ θὰ περάσῃ·) *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου*, *Ἐλληνικὴν Τριήρη* (χαιρω ποῦ ἔγινες καλά· δὲν πιστεύω νὰ παρουσιασθῇ καὶ ἄλλο ἐμπόδιον·) *Πρωτομαγιάν* (ἡ ὁποία, εἰς τὴν ἐξοχὴν ποῦ μένει, τὴν «Διάπλασιν» ἔχει ὡς μόνην συντροφιάν·) *Κάτσε-Βρέστο* (θὰ ἐδημοσιεύθη ἡ πρότασις κατὰ λάθος·) *Ἰωάνναν Δάρκ* (ἔχει καλῶς· ἦτο παραδρομὴ τῆς πέννας·) *Χιονισμένην Περιστερὰν* (ἔστειλα· εὔχομαι περαστικά·) *Παντελῆν Ι. Β.* (κάτωθεν τῶν ἐπιστολῶν σου δὲν βλέπω σημειωμένον ψευδώνυμον καὶ διὰ αὐτὸ δὲν σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας· μὲ τὸ καλὸ νὰ δεχθῇς τοὺς γονεῖς σου·) *Ἡλιόλουστον Πρωΐαν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *31 Ἰουλίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ *προσεχές*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου

[*Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων.

[Κατὰ τ' ἀνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἄρχεται ὁ νέος 98ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

454. Λεξίγριφος.

Τὸ κεφάλι μου εἶνε ρῆμα
Τὸ κορμί μου ἀντωνυμία,
Τ' ὅλον μου ἡ πιὸ μεγάλη
Κ' ἡ πιὸ ψεύτρα εὐτυχία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστακῶν

455. Συλλαβόγριφος.

Υἱὸς τοῦ Νῶε καὶ Θεὸς
Πῆγαν μαζὶ μιὰ μέρα,
Κι' ὅλος ὁ κόσμος φάνηκε
Μπροστά μας ἐδῶ πέρα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μακεδονικῆς Ἐλπίδος

256. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου·
Ἕνα γράμμα μου ἐκβάλλω,
Καὶ πρὸς θαυμασμὸν τοῦ λύτου,
Ὡς βασίλισσα προβάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξεγανωμένου Τενεκὲ

457. Δημῶδες αἴνιγμα.

Ἕνα μικρὸ κουτάκι
Γεμάτο σκεπαρνάκια
Τί εἶνε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χωλοῦ Ἴου

458. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

1.—Ἐγὼ μαι καλλιτέχνης—δὲν μὲ ξεύρεις;
2.—Γιὰ κύτταξε στὸ χέρι σου νὰ μ' εὕρῃς.
3.—Ἐμένα μὲ φορεῖ ὁ πυροσβέστης.
4.—Κ' ἐμένα τέλος μ' ἔχει κάθε πταίστης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γλυκὸ Φιλάκι

459. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

— Λουκᾶ! . . Νῖκο! . . ἐλᾶτε!
— Τί τρέχει;
— Τὸ τραπέζι εἶνε ἕτοιμο.
— Καὶ τί θὰ φᾶμε;
— Μὰ σᾶς τὸ εἶπα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τῆς Αὐγῆς

460—461. Μεταμορφώσεις.

1.—Ὁ *Μόσχος* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Βοῦς*.
2.—Ὁ *Σάλος* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Γαλήνη*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κάλλους

462. Ἐπταπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀριθμόν· τὰ δεύτερα σύνδεσμον· τὰ τρίτα πρόθεσιν· τὰ τέταρτα ἐπίρρημα· τὰ πέμπτα πρόθεσιν· τὰ ἕκτα νόμισμα καὶ τὰ ἕβδομα ὕψωμα γῆς.

1, Ἀριθμητικὸν ἐπίθετον· 2, Ρῆμα σύνθετον· 3, Ἀσθένεια· 4, Πρόσωπον τῆς Γραφῆς καὶ τῆς Διαπλάσεως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λάτρου τοῦ Ἀπείρου

463. Μικτόν.

τ-πρν-στλ-π-τ-ζτμν
αυ-η-εεύεια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας

464. Γρῖφος.

```
        ο                   χ
      ο   ο               χ   χ
  ι     τι     σὺ         η     ς
      ο   ο               χ   χ
        ο                   χ
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 27.

328. Ἀμαζόνιος (ἄμα, ζώνη, ὅς.)—329. Ἄλσος-σάλος—330. Ὁ πῖλος, ἡ πύλη.

331.
```
ΠΑΡΟΣ
 Α   Ε
ΡΟΔΟΣ
 Ρ   Ω
ΑΡΤΟΣ Α
Σ Τ Α Τ Ι
Ι     ΡΗΣΟΣ
Ο     Ι   Υ
Σ     Σ   Σ
```

332. *Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.* [Ἀναγινώσκομεν ἐξ ἀρχῆς πηδῶντες πάντοτε ἀπὸ ἓν γράμμα.]—333. 6+12+3+27=48 (6+3=9. 12—3=9. 3×3=9. 27 : 3=9.)—334—335. 1, *Ἥλιος*, ἥλος, ὅλος, ὅλως, ὅπως, πῶς, ὡς, ἧς, γῆς, *γῆ*. 2, *Γῆ*, γῆν, μὴν, μὲν, μένῃ, μένης, μένος, ρένος, Ρῆνος, θρῆνος, θρόνος, *Κρόνος*. —336. Διὰ τοῦ Α: *Ἄρπα*, Νάμα, Ἄρκας, Πάρμα, *Ἄλμα* = ΑΝΑΠΑ. — 337. Τὸ μεγάλο ψάρι τρώει τὸ μικρό.—338. *Οὐδὲν μάτην ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις ποιεῖ* (Οὐ-δ' ἐν ματεύνῳ θε ὡς-κε ὑφ' ἧς εἰς πῖ-η.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁμοίως καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Τὸ Φάληρον σ' ἐπεθύμησε *Διηγόρε τῆς Νεολαίας*. Διατί δὲν κατεβαίνεις;—*Μπερτόδουλος*. (5'—146)

Πωλῶ κουπόνια Μετοχῆς δωρεάν, ἀρκεῖ ὁ αἰτῶν νὰ ἀγοράζῃ Μετοχήν.—Κ. Θ. Κουτσομητόπουλος, Καλάμαι. (5'—147)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ» Πειραιῶς. Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος, *Ἑλληνικὴ Φουσταγέλλα*, Ἀντιπρόεδρος *Κάτσε-Βρέστο*, Γραμματεὺς καὶ Ταμίας *Φλοῖσβος τῆς Θαλάσσης*, Σύμβουλοι *Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς*, *Δρᾶμα τῆς Ζωῆς*.—Ὁ Σύλλογος «Ἑλληνισμὸς» ἐγγράφει συνδρομητὰς εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ τρέχον ἔτος μὲ δραχ. 6,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. χρ. 8,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν προσθέτων ἐκ τοῦ ἰδίου του ταμείου τὴν ἐκ δραχμῶν ἢ φρ. χρ. 1,50 διαφορὰν πρὸς συμπλήρωσιν ἑκάστης συνδρομῆς. Ἀπευθυντέον κ. Τάκην Χ. Μεγαρίτην Poste-Restante, Πειραιᾶ.—«Σύλλογος Ἑλληνισμός».

Ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* ἀντιχαιρετᾷ τὴν *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου* καὶ συγχαίρει τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* καὶ τὴν *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* διὰ τὸ ἄριστα.

Ὁ... Φαιδρὸς... ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν πληροφορεῖ τὴν *Μπερτόδουλον* ὅτι μία ποῦ τοῦ ἐπρομήθευε ἄνθη ἀπὸ καπέλλα ἔφυγε· συνεπῶς ἡ θέσις της εἶνε κενὴ καὶ μπορεῖ νὰ τὴν καταλάβῃ ἂν ἐπιθυμῇ.

Συγχαίρω *Βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας* ἐπὶ προαγωγῇ πατρός του.—Κ. Γουναράκης. (5'—150)

Ἕνεκα διαφόρων λόγων παραιτοῦμαι Συλλόγου «Ἑλληνισμοῦ».—Ὁ τέως πρόεδρος *Ἄρης*. (5'—151)

Τῷ φίλῳ *Βωμῷ τῆς Ἐλευθερίας* ἐπὶ προαγωγῇ σεπτοῦ πατρὸς ἐγκαρδίως συγχαίρομεν.—*Λάτρης τοῦ Ἀπείρου*, *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας*. (5'—152)

Ἀσπάζομαι *Δαφνοστεφῆ Ἑλλάδα*, εὐχόμενος αὐτῇ γρήγορα περαστικά.—*Ἄγγελος Αὐγερινός*. (5'—153)

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀρ. 9.—Στοὰ Πάππου.